

Czy też prawidłowe jest stanowisko przeciwne i opisany w art. 3 ust. 2, 4 i 5 rozporządzenia nr 1484/95 mechanizm kontrolny, również w odniesieniu do kontroli następczej, należy interpretować w ten sposób, że jedna lub więcej odsprzedaży przez importera na rynku wspólnotowym za cenę niższą niż podana cena importowa cif danej przesyłki, powiększona o kwotę należności celnych przywozowych, nie spełnia wymaganych warunków rozdysponowania na rynku wspólnotowym i okoliczność ta stanowi wyłączną podstawę obciążenia dodatkowymi należnościami celnymi? Czy dla odpowiedzi na to drugie pytanie znaczenie ma fakt, że jedna lub więcej odsprzedaży przez importera, o której mowa powyżej, miała miejsce za cenę niższą niż obowiązująca cena reprezentatywna? Czy w związku z tym ma znaczenie, że cena reprezentatywna w okresie przed dniem 11 września 2009 r. była obliczana w inny sposób niż po tej dacie? Czy dla odpowiedzi na te pytania ma ponadto znaczenie, że nabywcy z Unii są przedsiębiorstwami powiązanymi z importerem?

- 2) Jeżeli z odpowiedzi na pytanie pierwsze wynikałoby, że odsprzedaż ze stratą stanowi wystarczającą podstawę odrzucenia zastosowanej ceny importowej cif, to w jaki sposób należy określać wysokość dodatkowych należności celnych? Czy ich podstawa powinna być ustalana zgodnie z metodami właściwymi dla określania wartości celnej w art. 29-31 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny⁽¹⁾? Czy też podstawa ta ma być ustalana wyłącznie na podstawie obowiązującej ceny reprezentatywnej? Czy art. 141 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 sprzeciwia się zastosowaniu w stosunku do okresu przed 11 września 2009 r. obowiązującej w tym okresie ceny reprezentatywnej?
- 3) Jeżeli z odpowiedzi na pytania pierwsze i drugie będzie wynikało, że podstawę obciążenia dodatkowymi należnościami celnymi stanowi odsprzedaż przywożonych produktów na rynku wspólnotowym ze stratą, a jednocześnie podstawę obliczenia wysokości należności dodatkowych stanowi cena reprezentatywna, to czy art. 3 ust. 2, 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1484/95 jest zgodny z art. 141 rozporządzenia nr 1234/2007 w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 grudnia 2001 r., Kloosterboer Rotterdam B.V., C-317/99, ECLI:EU:C:2001:681?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1484/95 z dnia 28 czerwca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady wprowadzania systemu dodatkowych należności celnych przywozowych oraz ustalające dodatkowe należności celne przywozowe w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj i uchylające rozporządzenie nr 163/67/EWG (Dz.U. 1995, L 145, s. 47).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) (Dz.U. 2007, L 299, s. 1).

⁽³⁾ Dz. U. 1992, L 302, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Nederland
(Niderlandy) w dniu 1 marca 2018 r. – HQ / Aegean Airlines SA**

(Sprawa C-163/18)

(2018/C 182/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Noord-Nederland

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: HQ, w imieniu własnym oraz jako przedstawiciel ustawowy małoletniego dziecka, IP, oraz JO

Strona pozwana: Aegean Airlines SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 261/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pasażer, który na podstawie (transponowanej do prawa krajowego) dyrektywy 90/[314]/EWG w sprawie zorganizowanych podróży⁽²⁾ ma prawo domagania się zwrotu kosztów biletu od organizatora imprezy turystycznej, nie może już żądać zwrotu tych kosztów od przewoźnika lotniczego?

- 2) Jeśli odpowiedź na pytanie pierwsze jest twierdząca, to czy pasażer może jednak domagać się zwrotu kosztów biletu od przewoźnika lotniczego, jeżeli prawdopodobnym jest, że organizator imprezy turystycznej, w przypadku przypisania mu odpowiedzialności, nie byłby ze względów finansowych w stanie rzeczywiście zwrócić tych kosztów i jednocześnie nie podjął żadnych środków gwarancyjnych mających zabezpieczyć ich zwrot?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w ruchu lotniczym w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. 2004, L 46, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 90/314/EWG dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek, Dz.U. 1990, L 158, s. 59.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidsrechtbank Gent
(Belgia) w dniu 7 marca 2018 r. – Ronny Rohart / Federale Pensioendienst**

(Sprawa C-179/18)

(2018/C 182/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Arbeidsrechtbank Gent

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Ronny Rohart.

Strona pozwana: Federalne Pensioendienst.

Pytanie prejudycjalne

Czy ustanowioną w art. 4 § 3 TUE zasadę lojalnej współpracy w związku z regulaminem pracowniczym urzędników Unii Europejskiej ustanowionym przez rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, iż stoi ona na przeszkodzie takiemu uregulowaniu prawnemu państwa członkowskiego, które przy obliczaniu wysokości emerytury pracownika na podstawie pracy świadczonej przez niego w tym państwie członkowskim nie dopuszcza możliwości uwzględnienia służby wojskowej, którą zainteresowany pełnił w tym państwie, ponieważ w momencie odbywania tej służby, jak i po jej odbyciu zainteresowany był nieprzerwanie urzędnikiem Unii Europejskiej i z tego powodu nie spełnia przewidzianych w uregulowaniach prawnych tego państwa członkowskiego wymogów uznania tego okresu za równoważny z okresem zatrudnienia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich oraz warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot, a także szczególne środki tymczasowe mające zastosowanie do urzędników Komisji (regulamin pracowniczy urzędników), Dz.U. 1968, L 56, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 9 marca 2018 r. – Agrenergy Srl / Ministero dello Sviluppo Economico**

(Sprawa C-180/18)

(2018/C 182/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato